

Účinkuje soubor Konvergence:

Zuzana Bandúrová – flétna
Jiří Mráz – klarinet
Eva Hutýrová – klavír
Matěj Vlk, Irena Štochllová – housle
Ondřej Štochl – viola, tenor
Sebastian Tóth, Helena Velická – violoncello
Ondřej Melecký – kontrabas
Ivan Boreš – kytara (j.h.)
Oldřiška Musilová – zpěv (j.h.)
Kristýna Valoušková – zpěv (j.h.)
Lukáš Vendl – cembalo (j.h.)
Jan Rybář – klavír, dirigování, bas
Jan Svejkovský – dirigování (j.h.)
Přemysl Rut – recitace (j.h.)
Martin Pinkas – magnetofonový pás, zvuk (j.h.)

Vstupné: 150 Kč / studenti 70 Kč

Příští koncerty sdružení KONVERGENCE naleznete na:

www.konvergence.org

Tento koncert se koná díky finančním podporám:

MINISTERSTVO
KULTURY

10. 6. 2010

**11' KONVERGENCE
No. 2**

PROGRAM KONCERTU

Lukáš Borzík: *Vergangene Zeiten/Zašlé časy (2007)*
pro komorní soubor

Pavol Rinowski: *Anima – Animus, op. 11 (2007)*
pro komorní soubor

Marek Kopelent: *Vrh kostek (1980)*
pro 4 recitátory a magnetofonový pás

Ondřej Štochl: *Veduty (2005)*
pro kytaru a smyčcové kvarteto

Pavel Zemek: *Sonáta pro violu a klavír (2002-3)*

Jan Rybář: *Fragmenty nalezených svitků (2008)*
pro klarinet, housle, kontrabas a klavír

LUKÁŠ BORZÍK ZAŠLÉ ČASY

Zašlé časy

Prílív odlivu
v hre spomienok.

Vtedy tam
a tu práve.

Bude nebolo.

A odlivu príliv
neustále.

PAVOL RINOWSKI ANIMA – ANIMUS

Výrazy anima, animus jsem převzal z již známého označení C. G. Junga. Anima představuje ženskou část duše k mužskému protějšku - animus. Protiklady jsou základními organizujícími principy celku. Ovšem poznat celek, nebo si na něj spíše vzpomenout, je podmíněno pochopením pomíjivosti protikladů. Jakmile začneme chápat podstatu protikladů, začneme také cestu sjednocování těchto aspektů, abychom se dostali zpět do našeho prapůvodního stavu s jediným rozdílem - s poznáním cesty zpět. Protiklady v podobě mužského a ženského principu jeden bez druhého nemohou existovat a splývají v jednotu, která je již neobsahuje. Anima - animus jako protiklady v jednotě neexistují a chce-li člověk jednoty dosáhnout, musí se vydat na náročnou cestu sjednocování protikladů. V archetypu Anima - Animus nám nevědomí pomáhá spojit mužské a

ženské prvky, abychom poznali dokonalost ve sjednocení. Anima - Animus je v kruhu procesu obnovy. Je tomu tak proto, že nejde pouze o rozdělení na mužskou a ženskou složku, což je vlastní dennímu vědomí, ale o nalezení principů dělení anima - animus a pochopení stavů obou složek duše. Tato zvláštní hra, kterou nám zprostředkovává nevědomí, je přípravou ke sjednocení v archetypu Coniunctio. Anima - Animus je prostředníkem mezi vědomím a nevědomím a má dvě stránky. Jedna je živočišná (pudová) a druhá je lidská (citová), aby se později po zvládnutí živočišné a citové složky mohla stát v jednotě božskou (duchovní). Za starých časů před vytvořením chaosu se lidé podíleli na nerušeném míru, který patřil celému světu. Tehdy byli anima, animus v souladu; nevrženě probíhal jejich klid a pohyb; čtyři roční období měla svůj určitý čas; ani jedna věc se nepoškodila, ani jedna živá bytost neukončila svoji existenci. Lidé měli schopnost ji poznávat, ale neměli možnost ji využít. Byl to stav dokonalé jednoty.

MAREK KOPELENT VRH KOSTEK

Báseň St. Mallarméa Vrh kostek byla ve své době unikátní ve světové poezii. Vymykala se totiž tím, jak je situována na plochu stránky, různými typy písma, místy autor vrství verše nebo je odděluje prázdnou plochou – básník měl představu hudební partitury a motivické práce, polyfoničnosti. Vycházejí z nového, rozšířeného chápání hudby, pokusil jsem se básníkovu touhu po polyfoničnosti uskutečnit ve strukturovaném díle s mluveným (resp. modulovaně-mluveným) slovem s podporou zvuků na elektronické stopě, a to objektů dokreslujících dynamičnost a atmosféru veršů či vytvářením dalšího „prostoru“ pro mluvený text. Páteří básně je graficky členěná věta „Vrh kostek nikdy nevyloučí náhodu“. (Vzhledem k tomu, že báseň je v souladu s básníkovým přáním náročná na počet stránek, omlouváme se, že ji zde nemůžeme otisknout.)

ONDŘEJ ŠTOCHL VEDUTY

Pro jednou se mi chtělo napsat hudbu, která by vycházela co nejvíce z čiré intuice, pohrát si s detaily. Rozhodl jsem se tedy pro kompozici krátkých vět a při práci na nich jsem racionální složku omezil na nezbytné minimum. Když jsem měl podstatnou část již hotovou, tak jsem si uvědomil, že se mi její drobné úlomky nejvíce vybavují na těch nejobyčejnějších místech Pražského centra. Při čekání na tramvaj, cestě na nádraží nebo do práce... Ty šedivé a na první pohled nijak nepřitažlivé ulice, dvory a různé zapadlé koutečky jsou totiž úžasnými místy pro klidné přemítání. Asi je to jejich anonymitou, ale přímo vybízejí k představám o všech těch mikrosvětích, které jsou za každým oknem jiné. Právě ta anonymita jim v mých očích dodává mnoho vnitřní autonomie a tím i zajímavosti. Snad mě tak přitahují hlavně proto, že se o jejich přitažlivost nikdo moc nesnaží, že jsou tak všední. Zůstávají téměř beze změn, „nepřetvařují“ se...

PAVEL ZEMEK SONÁTA PRO VIOLU A KLAVÍR

Bohuslavu Reynkovi

1. Podzimní cesty (poco unisono)
2. Zimní krajina (quasi unisono)
3. Pieta (unisono)
4. Dies Irae (vrstvy)
5. Jarní vítr (unisono)
6. Psí oblaka (vrstvy)

Toto je moje odpověď petrkovskému Samotáři.

JAN RYBÁŘ FRAGMENTY NALEZENÝCH SVITKŮ

Při poslechu skladby Fragmenty nalezených svitků necht' plně pracuje posluchačova fantazie. Název je, myslím, natolik výmluvný, že snad nepotřebuje vysvětlující komentáře, které by mohly zbytečně ovlivňovat posluchačovu představivost.